Men begrijpe de bijzondere beteekenis van de merkwaardige werking van Odol.

Terwijl andere Mond- en Tandreinigingsmiddelen, voorzooverre die over 't algemeen voor de dagelijksche behandeling der tanden in aanmerking komen, alléén gedurende de weinige seconden van 't mondreinigen hunne werking doen gelden, werkt Odol nog urenlang, nadat men zich de tanden gepoetst heeft, na.

Door deze zeer bijzondere duurzame werking van 't Odol, worden de tandenverwoestende gistings- en vervuilingsprocessen in den mond urenlang tegengewerkt en doeltreffend onderdrukt.

Men wachte zich voor namaak! Onder den naam Odol werden talrijke minderwaardige, ja dikwijls zelfs schadelijke namaaksels in doozen en flesschen verkocht. Daarvoor zij men op zijn hoede.

Het echte mondwater Odol wordt alleen in flacons als hier afgebeeld, verkocht.

Prijs: Kleine flacon 60 ct., groote flacon, toereikend voor maanden, / 1.—.

Voor de Jeugd

We gaan verhuizen.

In zekere schuur — ik zeg niet waar —
Daar leefden weltevrêe
Een pas getrouwd jong rattenpaar
Gelukkig met hun twee.

En na niet al te langen tijd
Werd 't echtpaar onverwacht
Met 'n zestal kindertjes verblijd,
Toen waren ze met zijn acht.

Wat had het rattenechtpaar pret,
Het danste in 't rond,
Dat hoorde buurmans poes Minet
En Karo onze hond.

Die dachten: daar is wat te zien
En — wat te kluiven ook;
Een rat- of muizenbout misschien;
Poes likte ereis en rook.

Toen slopen beiden naar de schuu
Voorzichtig een voor een;
Tot door een gaatje in den muur
Het tweetal stil verdween.

Doch dit was niet zoo stil gegaan
Of vader Rat rook lont.
Hij zei: „'t is met de pret gedaan!"
„We moeten voort, terstond!"

„Komt kinderen, er dreigt gevaar,
„Ik ruik het in de lucht!
„Zoek dus al 't huisraad bij elkaar,
„En dan maar gauw gevlucht."

Pa haalde nu met grooten spoed
Een flinke handkar aan,
Waar tafel, stoelen, beddegoed
Door elk werd opgelaân.

Daar bovenop de kleine maats,
Piet niet, die droeg de klok;
Mama vond achteraan een plaats,
T'rwijl Pa den wagen trok.

Zoo repten zij zich haastig voort,
Tot met den avondstond
Zij kwamen aan een veilig oord
Ver van de kat en hond.

De Droom van Kleinen Piet.

Kleine Piet droomde eens dat hij op bezoek kwam in een stad, die hij zelf van zijn speelgoed gebouwd had. Terwijl hij daar zoo door de straten wandelde, voelde hij opeens een hand op zijn schouder leggen en zich omkeerende, zag hij een dikken heer, een handelsreiziger, dien hij den vorigen dag het hoofd had afgeslagen.

De ongelukkige man hield met de eene hand zijn hoofd vast en wilde dit weer op zijn hals zetten. Met de andere pakte hij kleine Piet beet.

„O jou ondeugende jongen," riep hij, „heb ik je daar? Je hebt me het hoofd afgeslagen, daarom zal ik je bij Knipknap, den kleermaker brengen, die je den neus zal afknippen."

Kleine Piet beefde over al zijn leden.

„Och, lieve mijnheer Zonderhoofd," huilde hij, herinner je toch, je hebt het zelf gedaan. Je sprong zelf uit de doos."

„Wat zeg je, ik zelf? Je hadt de doos zoo vol gepropt, dat er voor mij geen plaats meer was. Toen gaf je me een stomp, zoodat ik op den grond viel en mijn hoofd een heel eind verder rolde."

Door dezen twist kwamen uit alle houten huisjes de houten inwoners naar buiten loopen en wezen naar den huilenden jongen. Ondertusschen werd Pietje door den heer Zonderhoofd naar den kleermaker gebracht.

„Hier, meester Knipknap," riep hij, „daar is hij, kom maar eens gauw met je schaar hier."

De kleermaker wilde juist met zijn grooten schaar Pietjes neus afknippen, toen op eens een groote prachtige vlinder, die Pietje zelf gevangen en op een speld geprikt had, over de speelgoedstad vloog. Meester Knipknap en heer Zonderhoofd vlogen naar het raam om naar dat vliegende ding te kijken en Pietje maakte zich nu gauw uit de voeten.

„Kom, lief Pauwencog," riep hij den vlinder toe, „help mij, ze willen me den neus afknippen."

Daar daalde de vlinder neer tot waar Pietje stond. Deze sprong nu gauw op den rug van het dier, dat dadelijk daarop omhoog vloog.

De heer Zonderhoofd was intusschen naar buiten gestoven, den vluchtenden Pietje achterna. Daar hij echter zijn hoofd verloren had, zag hij den sneltrein niet aankomen, die „ritsch" hem midden over den buik reed.

Toen kleine Piet den volgenden morgen wakker werd, was hij zijn droom nog niet vergeten. Hij herinnerde zich den dienst dien Pauwenoog hem bewezen had en besloot nimmer meer de vlinders te vangen en te kwellen.